

pensar: saps què? Val més que no vagis a Camprodon, a Sant Patllari, i aquesta setmana podrem menjar. I no vaig venir-hi. A mi em va saber molt greu, però va anar així. O sigui que ja pot comptar quina joventut tan magra passaves.

Es recorda de l'escola, quan era petit?

Sí, i tant. Jo vaig anar-hi sempre a estudi allà. Inclús quan vaig plegar d'estudi vaig anar a conferència també. Anava a conferència una hora cada dia. A llavors era tant o més maca que no és ara. Era de pedra. Llavors hi havia més mainada, eren poder 20 o 25 mainades, nois i noies. I teníem un mestre. Amb el primer mestre que vaig anar a estudi va ser amb un senyor que era d'aquí Camprodon, que es deia Joan Guardiola, que li deien el mestre de Can Po, que era fill de Can Po de Rocaprana, aquest senyor. I en acabat d'ell, va venir un mestre que es deia Vicente Molina Fernández, que era murcià i en acabat van venir senyoretetes. Va venir una que es deia Rosa. Li deien la Senyora Rosita, que era d'Altafulla. I a aquella senyora és la que jo li puc donar les gràcies, que vaig aprendre molt amb aquella noia. Era una dona trempada i va ser la que més ens va ensenyar de tots. No sé si va ser ella que va saber agafar-nos o nosaltres vam saber agafar-la amb ella. Nosaltres sabíem les quatre regles i prou i amb ella vam fer problemes, regles de tres, quebrats i vam tirar contents endavant.

On vivia?

A l'estudi, però anava a cuidar-se a Can Po. Ella dormia a Can Po però de dia es feia el menjar a l'estudi, allà al pis, però en acabat s'anava a Can Po.

De petit ja volia ser carter?

Home, sí, perquè resulta que jo abans de néixer ja era carter perquè jo repartia cartes amb la meva mare. La meva mare, quan estava embarassada de jo, repartia cartes. O sigui que jo ja treballava amb ella. Però llavors, quan jo, per exemple, tenia 10 u 11 anys, el meu pare era el carter, però resulta que el meu pare anava a treballar a jornal allà on podia i era la meva mare qui se'n cuidava de la carteria. Jo la vaig ajudar i si jo podia anar, perquè havien d'anar a buscar el correu a Can Planas, aleshores cada dia s'havia d'anar a buscar el correu al matí i a la tarda, jo hi anava, a Can Planas. Al dematí, si havia un certificat, un gir, un rebols... havíem d'esperar el correus que pugés de Beget i aleshores el deixaven en allà i llavors ell firmava la llibreta i si jo no havia d'anar a estudi o si anava, aleshores jo anava a tarda. Ens ho combinàvem amb la mare, però oficialment jo vaig començar de fer de carter el 15 de setembre de 1964, però abans ja ho feia ajudant el meu pare i a la meva mare.

Si havia d'anar a una casa de pagès, i havia de ser ràpid, com jo anava molt lleuger, doncs m'hi feien anar a

mi, i en fi, els ajudava. És una feina que ja em va agradar de seguida i l'he feta molt a gust tota la meva vida.

Quan vostè era petit hi havia dos càrrecs, un era el de carter i l'altre era de peató.

Ah, sí. A Beget i Rocaprana hi havia tres carters. Un carter a Rocaprana, carter rural, un altre carter rural a Beget i el peató que pujava de Beget a Camprodon. Repartia i deixava la correspondència a Rocaprana i l'entregava a la bústia de Can Planas de Rocaprana. Nosaltres anàvem a buscar-la a Can Planas. Venia ell a Camprodon a recollir i quan tornava a baixar a Can Planas la deixava i nosaltres la recollíem. Ell seguia a Beget i allà la repartia el carter de Beget.

Es recorda d'aquest carter?

Sí, aquest senyor es deia Marcelino Mayà, i aquest senyor portava un matxo, que era de l'estanquer de Beget. Aquest senyor portava el matxo carregat de Beget cap aquí a Camprodon. I la seva parada era Can Beia. I a Can Beia tenien una quadra i un magatzem. Tanca el matxo i descarregava la càrrega en allà. Arreglava la càrrega pel vespre tornar a marxar cap a Beget. Deixava el matxo allà, li donaven la grana i se n'anava a Correus i en acabat de Correus llavors anava a dinar a Can Beia i acabat de dinar, arreglava la càrrega per marxar, si no la tenia arreglada, carregava o anava a prendre cafè i en acabat s'anava cap a Beget. Feia la partida i la botifarra a vegades, si tenia temps i sinó no la feia. Depèn com li anava el temps i depèn també del temps de dalt, si plovia o feia mal temps. Si podia li agradava molt fer la botifarra i la feia però sinó, llavors carregava el matxo i en avall per arribar al vespre a Beget a dormir. I al dia següent tornem-hi. Ell marxava a les 8 h de Beget, o quarts de vuit, depèn, i arribava aquí a Camprodon a les 11 h o quarts de dotze. Llavors descarregava, anava a Correus i acabat de Correus arribava l'hora de dinar. Dinava, prenia el cafè i tornava a marxar.

Va començar el 15 de setembre del 64 oficialment, però abans ja ho feia ajudant al pare i a la mare.

Ho feia per necessitat o perquè li agradava?

Sempre m'ha agradat però com que llavors no miraven per ajudar als pares a fer això o allò, a vegades quan el pare em deia: "guaita, en acabat vés a buscar el correu que jo he de fer aquesta feina, que tu vas més lleuger que jo." La feina que ell feia jo no la podia fer perquè era joventet. Ell feia la feina més dura i jo anava a buscar el correus, que patia menys. I entre tots ho fèiem tot.

Quan va començar a fer la feina de carter, es recorda del recorregut que feia?

Sí. Quan vaig començar el 15 de setembre, vaig començar a Rocaprana, a Can Simonet. I vaig començar